

2. Lameh și familia sa

(Geneza 4.19-24)

După istoria primei familii, în Geneza 4 și 5 găsim două genealogii. Una descrie linia lui Cain, alta linia lui Set. Ambele se încheie cu descrierea pe scurt a unei familii.

Prima este familia lui Lameh: „Și Lameh a luat două soții: numele uneia era Ada și numele celeilalte, Țila. Și Ada a născut pe Iabal: el a fost tatăl celor care locuiesc în corturi și cresc vite. Și numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl celor care mânuiesc harfa și fluierul. Țila, de asemenea, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor felurilor de unelte de aramă și de fier. Și sora lui Tubal-Cain era Naama. Și Lameh a spus soțiilor sale: Ada și Țila, ascultați glasul meu! Voi, soții ale lui Lameh, plecați urechea la glasul meu: Pentru că am ucis un om deoarece m-a rănit și un tânăr pentru că m-a lovit. Dacă de șapte ori va fi răzbunat Cain, Lameh de șaptezeci și șapte de ori“ (Geneza 4.19-24).

Această descriere scurtă arată clar că Lameh avea toate trăsăturile de caracter ale strămoșului său Cain. Cuvintele și faptele sale dovedesc că el s-a îndepărtat și mai mult decât Cain de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Cain și-a luat o soție în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. La întrebarea mult pusă, de unde și-a luat această soție, există un singur răspuns clar biblic: Adam a născut fii și *fiice* (Geneza 5.4). Dumnezeu a făcut dintr-un singur sânge (acesta este Adam) orice națiune de oameni (Fapte 17.26). Deci, Cain s-a căsătorit cu sora lui. Dar Lameh a acționat în contradicție cu intenția lui Dumnezeu luându-și două soții. Poligamia este în contradicție cu ordinea divină din creație. Cine cunoaște Biblia, știe că Dumnezeu a tolerat poligamia, dar nu a *încuviințat-o* niciodată. În cele ce urmează vom vedea că acest rău se pedepsește singur. Observațiile mele personale în Africa confirmă această regulă. Nu sunt de așteptat căsnicii și familii ideale pe această bază nebiblică.

Lameh nu a acționat în necunoștință. Din Geneza 4.24 putem deduce că nu era în necunoștință de cuvintele lui Dumnezeu. Dar nu avea nici cea mai mică dorință după ocrotirea, pe care Dumnezeu o promisese lui Cain. Din poezia sa plină de autoelogiere arogantă a lăsat să se recunoască faptul că se considera capabil să se apere singur. El însuși va interveni pentru dreptul său! Nu avea nevoie deloc de Dumnezeu. Calitățile dominante ale caracterului său erau voința proprie, independența și dorința de a se impune. Cu astfel de calități poți ajunge departe într-o lume păcătoasă.

O scurtă descriere a familiei sale confirmă cele spuse. Cei trei fii ai săi au arătat aceleași calități ale tatălui lor. Toți trei au devenit bărbați care și-au făcut un nume în lumea din vremea lor. Ei au devenit pionieri în domeniul talentului lor deosebit și al activității lor. Iabal, un agricultor, a fost numit tatăl tuturor celor care locuiesc în corturi și practică creșterea animalelor. Iubal a fost tatăl tuturor celor care cântă la harfă și fluier. El a fost pionier în lumea artei și a culturii, în care a dat tonul. Tubal-Cain a fost tatăl fierarilor, al tuturor celor care prelucrează arama și fierul. Pe bună dreptate îl putem vedea ca pionier în lumea industrială a timpului său. Cu siguranță, contemporanii lui Lameh au privit cu respect și invidie spre el. Ce familie avea acest bărbat! Cum ai putea să nu fi invidios pe un asemenea om? Avea trei fii, fiecare ocupând o poziție de frunte în societate. Care părinți nu se bucură când copiii lor le merge bine în această lume? Ei nu cruță nicio jertfă financiară pentru educația lor, își jertfesc timpul și energia. Să nu se bucure apoi de succesul acestora și să fie chiar puțin mândri de ei? Așa gândesc părinții din timpul de astăzi, așa a gândit și Lameh. Dar a fost totul chiar atât de bun și frumos cum se părea? Sau s-a lăsat tatăl Lameh orbit de aparența frumoasă? Nu acționează la fel și astăzi cei

care gândesc la fel ca el?

Lameh avea un contemporan pe nume Enoh. Acesta, la fel ca Lameh, ține de cea de-a șaptea generație după Adam, dar pe linia lui Set, unde Numele Domnului era chemat. Enoh a umblat cu Dumnezeu. Lameh nu a făcut acest lucru, din contră. Și Enoh s-a căsătorit și a avut fii și fiice. Pentru lumea din vremea sa, Enoh și familia sa nu au fost, din câte știm, de o importanță deosebită. Enoh nu trăia pentru această lume. Nu, *el umbla cu Dumnezeu*.

Cine umblă cu Dumnezeu, are alte idealuri decât acela care trăiește numai pentru această lume. Pentru el sunt alte lucruri prețioase. Enoh și-a văzut lucrarea și locul său în lume cu totul altfel decât Lameh.

Există încă două locuri în Scriptură care ne spun ceva despre comportarea sa: umblarea lui Enoh cu Dumnezeu a fost o umblare *prin credință*, care s-a încheiat cu luarea sa la cer (Evrei 11.5-6). Prin credința sa a primit pricepere cu privire la caracterul lumii dușmane față de Dumnezeu din timpul său. Prin aceasta a înțeles și faptul că lumea avea de așteptat judecata unui Dumnezeu sfânt. El a prorocit despre această judecată viitoare și a avertizat oamenii din timpul său (Iuda 14). Din nefericire, lumea de atunci nu a dat ascultare acestei avertizări. Trei generații mai târziu, în zilele lui Noe, judecata a venit sub forma potopului.

Istoria lui Lameh și a familiei sale conține și pentru noi și familiile noastre o avertizare serioasă. Să nu fim înțeleși greșit! Nu este un păcat să dorim pentru copii o pregătire bună. Nu este un păcat să se exercite o meserie în această lume. Cât timp ne putem exercita meseria în partășie cu Dumnezeu și spre onoarea Sa, nu este atât de important în ce domeniu lucrăm: agricol, cultural, industrial sau un alt domeniu. Credincioșii nu mai *aparțin* acestei lumi. Dumnezeu ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale (Coloseni 1.13). Prin har, aparținem de cei pe care Tatăl I-a dat Fiului Său. Dar noi mai *suntem în lume*; aici avem de îndeplinit o lucrare plină de responsabilitate.

Apostolul Ioan scria: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate“ (1 Ioan 2.15-17).

Pentru a corespunde locului și responsabilității noastre în această lume avem nevoie de credința lui Enoh. Pavel a văzut pericolul de a *folosi abuziv* lumea și a avertizat cu privire la aceasta. El a vorbit de posibilitatea de a folosi în mod corect lucrurile lumii și a-L proslăvit pe Dumnezeu prin aceasta (1 Corinteni 7.31). Folosirea și folosirea abuzivă se pot afla una lângă alta. Prima poate trece în a doua.

Pentru a explica aceasta, voi da un exemplu. Omul a găsit deja de timpuriu mijloace pentru a reține gândurile sale și pentru a le transmite altora. Deja Iov cunoștea arta scrisului și a gravurii (Iov 19.23, 24). Mai târziu s-a descoperit tiparul, iar mult mai târziu au apărut alte mijloace. Toate aceste descoperiri au fost pași spre cer sau spre iad, după cum s-a exprimat odată cineva. Putem constata că diavolul se folosește intens de acestea pentru răspândirea împărăției sale. Să fie acesta un motiv pentru credincioși de a respinge toată cultura, de a lua o poziție ostilă față de aceasta și de a se izola?

Tehnica tipăririi, tehnica radioului și a televiziunii au revărsat un fluviu de stricăciune peste lume. Aceasta este folosirea abuzivă. Dar prin folosirea corectă, de exemplu a tehnicii tipăririi, Biblia ajunge acum în mâinile a milioane de oameni. Iar oamenilor care nu pot citi, li se vestește

vestea bună prin radio și casete. Folosește lucrurile lumii, dar nu abuza de ele!

Marele lingvist și cunoscător al Bibliei, William Kelly, a venit odată în contact cu un filolog clasic. Ambii învățați s-au aflat curând într-o discuție profundă. Deodată, profesorul a întrebat: „Ce faceți în viața de toate zilele, domnule Kelly?” Răspunsul său a fost: „Studiez Biblia, scriu despre aceasta și țin prelegeri.” La aceasta, profesorul a replicat: „Ce păcat că lumea pierde un talent!” Răspunsul scurt al lui Kelly a fost: „*Care lume, domnul meu?*” Întrebarea aceasta ne pune pe gânduri. Pentru ce lume trăim și muncim noi? Pentru ce lume ne creștem copiii? Un om lumesc ca Lameh își crește copiii pentru lume - dar aceasta trece. „Căci ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul?” (Matei 16.26). Să spunem împreună cu Iosua: „Dar eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24.15).